

tiek van herdefiniëring niet beter wat verder had laten rijpen in de schoot van de Liga zelf, alvorens er mee naar buiten te komen. Niet iedere lezer zal onmiddellijk het verband zien tussen de huidige werking en een problematiek als b.v. recht op euthanasie.

Dit boek is het geslaagd resultaat van een geslaagd initiatief. Naast het flink stuk actuele informatie dat men voorgeschoteld krijgt, heeft deze uitgave nog een meerwaarde door het feit dat de Liga voor de mensenrechten met haar werking naar buiten treedt. Het zou o.i. geen gek idee zijn om een dergelijke publikatie te herhalen en b.v. – naar analogie met de Coornhert-Liga – elk jaar of om de twee jaar een publikatie over een actuele toestand te maken. Dit zou een uitstekend middel zijn om het concrete beleid van de beleidsverantwoordelijken te toetsen aan hun ronkende verklaringen.

F. Hutsebaut

M.B.W. Biesheuvel en C. Flinterman (Red.), De rechten van de mens, Amsterdam, Meulenhoff Informatief, 1983, 176 blz.

Alhoewel dit boek eind 1983 verscheen, lijkt het zinvol, in aansluiting met de publikatie van de Belgische Liga voor Mensenrechten, even op het bestaan ervan te wijzen. Ter gelegenheid van de 35e verjaardag van de afkondiging van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (10 december 1948), namen een aantal op het terrein van de mensenrechten actieve Nederlandse auteurs het initiatief om een reeks artikelen te bundelen rond de vraag welke betekenis de rechten van de mens (voor Nederland en zijn bewoners) hebben gekregen. Alle auteurs zijn verbonden met het Nederlands Juristen Comité voor de Mensenrechten.

Dit werk behandelt op een zeer evenwichtige wijze een breed spectrum van onderwerpen die zowel op nationale als internationale, historische, politieke als organisatorische aspecten van de problematiek van de naleving van de mensenrechten ingaan. Niet alleen de meer klassieke burgerlijke en politieke rechten maar ook de sociale, economische en culturele rechten krijgen de nodige aandacht.

Na een algemene maar o.i. belangrijke inleiding van A.A.G. Peters over de emancipatie van de mens, waarin hij zoekt naar de oorspronkelijke en fundamentele betekenis van de mensenrechten, worden volgende onderwerpen behandeld: de vrijheid van godsdienst; de vrijheid van meningsuiting; gelijke burgers, gelijke rechten; vrouwen en gelijkheid; het recht op arbeid; internationalisering van de mensenrechten: de Verenigde Naties; internationalisering van de mensenrechten: West-Europa; strafrecht en mensenrechten; vreemdeling en vluchteling; non-gouvernementele organisaties en mensenrechten, alleen maar mooie woorden?; nieuwe perspectieven en uitdagingen.

Het is duidelijk dat alle bijdragen steunen op een grondige wetenschappelijke dossierkennis. Daar staat trouwens de achtergrond van de auteurs borg voor.

Dit boek biedt boeiend reflectiemateriaal maar is bovendien een handig werkinstrument. In bijlage werden trouwens een aantal adressen van organisaties op het gebied van de mensenrechten en een literatuurlijst opgenomen.

De bescherming en de naleving van de mensenrechten is in voortdurende evolutie. Beleidsmensen én burgers dienen steeds alert te blijven voor de richting die deze evolutie uitgaat. Of het nu gaat om mensen in verre landen die nog de meest fundamentele rechten ontberen, of om misschien minder onmiddellijk zichtbare aantastingen in onze eigen leefwereld, staat alleszins één ding vast: mensenrechten zijn en mogen geen rustig bezit worden.

F. Hutsebaut

J.R. Toman, P.K.h.c., De politiehond in dienst van de mens, Woef-Handboek, Inter-canis Brussel, 1983.

Dit boek behoort ongetwijfeld tot de betere uitgaven over 'politiehonden' en is zonder meer een standaardwerk voor eenieder die in dit domein activiteiten ontplooit of ambities koestert.

De auteur heeft zijn kennis, ervaring en doorzicht in deze materie neergeschreven op een bevattelijke en toch grondige wijze. Hij is zichzelf daar trouwens terdege van bewust zoals herhaaldelijk blijkt. Dat hij hierbij bestendig uiting geeft van zijn grote liefde voor honden hoeft eigenlijk geen verwondering te baren.

De theorieën, methodes en standpunten die door J.R. Toman vooropgesteld worden kunnen grotendeels zonder betwisting bijgetreden worden.

Niettegenstaande al dit positieve moeten toch enkele schaduwzijden vermeld worden.

Vooreerst zou het werk zeker baat gevonden hebben bij een betere structurele indeling. Vooral in het begin van het boek is dit merkbaar en zijn bepaalde overgangen zeker niet als vlot te betitelen. Misschien was het de bedoeling afwisselend algemene en technische delen te brengen, doch dit werkt toch wat al te storend. Evenzo dient vermeld te worden dat de auteur bepaalde stokpaardjes te vaak berijdt (hoe goed de politiehondenschool van Brussel wel is, ook al is dat de waarheid, hoe veel burgerclubs enkel oog hebben voor sensatie, spektakel en aanzetten tot bijten, dat de auteur altijd wil aanvaarden dat iemand anders wat beters vooropstelt maar dat die dat dan met de hond moet bewijzen, enz.). Het boek had wat luchtiger kunnen zijn indien die herhalingen achterwege gebleven waren.

Het is eveneens spijtig dat de schrijver zich wat de politiediensten in België aangaat, beperkt tot de Brusselse politie. Ook andere korpsen leveren zeer goed werk met politiehonden (o.a. de gemeentepolitie van Charleroi) en aan het bestaan van honden in de rijkswacht wordt geen woord gewijd. Nochtans had de auteur bij dit korps, dat gewoon doodgezwegen wordt, zeker enige informatie kunnen opdoen om het zeer mager hoofdstukje over de narcotica honden wat beter te stofferen.

B.W.